

En defensa dels mosquits albins**Autor:** Mercè Sarrias**Nombre de personatges:** 5**Editorial:** Proa**Any:** 2006**Idioma:** català

Sinopsi: Un text articulat a partir de breus seqüències enllaçades ens presenta la Marta i les seves circumstàncies: una carrera professional sòlida, una filla adolescent amb qui no s'entén, un exmarit xantatgista i unes quantes neurosis per resoldre que tenen a veure amb la incompatibilitat entre les coses com són i el món tal com li agradaria que fos. Un mestre estressat i angoixat per uns alumnes quasi vàndals i una funcionària del dipòsit de la grua municipal que somia a viatjar a un país llunyà completen un quadre de personatges més o menys inadaptats a l'hàbitat on els ha tocat viure, però que no han deixat encara de rebel·lar-se, cadascú a la seva manera.

Comentari: La poetessa polonesa i premi Nobel Wislawa Zymboska assegurava que les preguntes ingènues són les realment urgents, i cap a aquesta línia apunta Mercè Sarrias amb aquest text, on les reivindicacions més petites són potser les més necessàries, com a mínim per als personatges que circulen per aquesta obra entre perplexos, tossuts i puntualment accelerats (fregant l'histerisme). Infinitat de multes acumulades per aparcar reiteradament en un espai mal senyalitzat, els mosquits albins a punt de desaparèixer o la moto desitjada que la mare no vol comprar són algunes de les petites frustracions i alhora les grans reivindicacions que alimenten l'enfrontament entre els

personatges. En un temps en què les escales de valors fluctuen a la baixa i el relativisme impera, les conviccions íntimes són el marc de referència per als protagonistes d'aquesta comèdia que seria amarga si haguéssim perdut la capacitat de relativitzar i riure'ns de nosaltres mateixos.

Aquest és el primer dels dos textos encarregats a l'autora dins del projecte T6, en el qual planteja i qüestiona de nou, com ja va fer a *Àfrica 30* (premi Ignasi Iglésias i accèssit del Premio Maria Teresa de León) o *Al tren*, la capacitat dels seus protagonistes d'estar a l'alçada dels seus somnis i d'adaptar-se (o no) al medi. La recuperació de la veu dramaturgic de Mercè Sarrias, que dona forma a aquesta comèdia urbana amb un ritme propi de fregolisme televisiu, fins i tot amb microescenes que dibuixa no amb text sinó només amb imatges, és una bona notícia per als que ens pensàvem que les *sitcoms* havien «segrestat» de l'escena una personal manera de mirar i pensar el món, sovint un punt (volguda o inevitablement?) biogràfica, la d'aquesta periodista de formació, d'un cert aire absent però sempre atenta a la realitat que l'envolta.

Anna Pérez